

Весна

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Розцвітає весна божа,
Змінились морози,
Все дерево набростилось,
Розвилися лози.

Скрізь, де глянеш, гарно в полі, –
Радість після горя;
І вже птиця веселенько
Летить із-за моря.

Світить сонце в чистім небі,
Уже живе гріє,
То і небо скрізь, як глянеш, –
Ясно голубіє...

Так весело, хоч є думка,
Що осінню знову
Вітер буйни й розквічає
Байрак і діброву.

Але осінь ще далеко,
Нехай все й пов'яне,
Уп'ять прийде весна божа,
Все радісніш стане.

Тільки я щось дуже смутно
Дивлюсь на сю весну...
Все оживе, а я, бідний,
Серцем не воскресну...

Взяли його розірвали, –
Воно застогнало...
Чують люде та і кажуть,
Щоб воно мовчало.

Задушили його сльози, –
Вже більше не плаче:

Мовчить, тільки глухо болить
Серденько козаче...

І жде води цілющої,
А на те похоже,
Що вже йому на сім світі
Ніхто не допоможе.

Цвіте весна, шумлять води,
Тече річка логом,
А я собі дивлюсь мовчки
Та думаю: "З богом!"

Уже ж мені з моїм горем
Та не розлучатись,
Моїм думкам, як сім квіткам,
Та не розпускатись.

Тільки й щастя, що подумать:
Прилинуть морози,
Здавлять душу молодецьку
І висушать сльози...

Аж тут доля де озьметься
Та й словами каже:
"Хто вродився нещасливим,
То так і поляже".

А я кажу своїй долі:
"Тебе не шаную,
Бо смерть моя ходить близько,
Я серденьком чую...

А як з нею побачимось,
Душа горя збуде –
Тоді, доле, бог з тобою,
А буде, що буде".